

Паралелна упозорења — број три

Оснажење пророчких порука: секвенцијални процес испитивања анђела Откривења

Jeff Pippenger

2023-08-08

Завршили смо претходни чланак утврђивањем да сва три анђела из Откривења четрнаестог поглавља у својим рукама имају поруку. Други и трећи анђеос су приказани као они који са собом, док силазе са својом поруком, носе „свитак“. Сваки анђеос представља једну поруку, и долазак сваке поруке изазива одређени учинак. Први анђеос је дошао 1798. године. Та порука је била отпечаћена и дошло је до умножења знања у погледу суда који предстоји. То умножење знања произвело је две класе богомољаца. Када је дошао други анђеос, порука о паду протестаната била је отпечаћена и дошло је до умножења знања, те су произведене две класе. Када је порука Поноћног вапаја стигла 22. октобра 1844. године, била је отпечаћена на логорском састанку у Ексетеру, и дошло је до умножења знања, те су произведене две класе девица. Када је трећи анђеос дошао 22. октобра 1844. године, порука трећег анђела и све што она представља била је отпечаћена и дошло је до умножења знања, те су произведене две класе.

Још једна одлика која се може уочити код анђела тиче се оснаживања анђелових порука. Порука другог анђела била је оснажена поруком Поноћног вапаја, као што је претходни чланак показао, али Поноћни вапај није представљен једним анђелом, него многим анђелима. Историја која је одговарала другом анђелу и Поноћном вапају показује да је порука другог анђела била оснажена онда када јој се Поноћни вапај придружио. У истој књизи нам је речено:

„Видела сам анђеле како журно ходи тамо-амо по небу. Силазили су на земљу, а затим се поново уздизали на небо, припремајући се за испуњење неког важног догађаја. Потом сам видела другог моћног анђела који је био овлашћен да сиђе на земљу, да сједини свој глас са трећим анђелом и да његовој поруци да силу и снагу. Анђелу су биле дароване велика сила и слава, и док је силазио, земља се осветлила његовом славом. Светлост која је ишла пред овим анђелом и следила за њим, продирала је свуда, док је он силно викао јаким гласом, говорећи: Паде, паде Вавилон велики, и поста станиште демонима, и скровиште свакоме нечистоме духу, и кавез свакој нечистој и мрској птици. Порука о паду Вавилона, како ју је објавио други анђеос, поново се објављује, уз додатак покварености које улазе у цркве још од 1844. године. Дело овога анђела долази у право време и придружује се последњем великом делу поруке трећег анђела, док она нараста у силан поклич. И Божји народ се свуда припрема да опстане у часу искушења са којим ће се ускоро суочити. Видела сам велику светлост како почива на њима, и они су се сјединили у поруци и неустрашиво, с великом силом, објављивали поруку трећег анђела.“

„Анђели су били послати да помогну моћном анђелу с неба, и чух гласове који као да одјекиваху посвуда: Изађите из ње, народе мој, да не будете саучесници у њеним гресима и да не примите од њених зала; јер су греси њени допрли до неба, и Бог се опоменуо њених безакоња. Ова порука изгледала је као додатак трећој поруци и придружила јој се, као што се поноћни поклич придружио поруци другог анђела 1844. године. Слава Божја почивала је на стрпљивим светима који су чекали, и они су неустрашиво давали последње свечано упозорење, објављујући пад Вавилона и позивајући Божји народ да изађе из ње, како би избегао њену страшну осуду.“ *Spiritual Gifts*, volume 1, 193, 194.

Поноћни поклич се придружио другом анђелу, а анђеол из Откривења осамнаест придружује се трећем анђелу; и када се придружује трећем анђелу, он понавља придруживање Поноћног поклича и другог анђела на почетку адвентизма. На основу два сведока, другог и трећег анђела, свака анђеоска порука има споредну поруку која је оснажује. Ова два сведока уче да је, када је у историји дошла порука првог анђела, морала потом доћи тачка у којој је та порука била оснажена споредном поруком. То је, наравно, такође важило и за првог анђела. У првом пасусу дугог одломка који смо управо изложили, сестра Вајт приписује првом анђелу исте одлике које Јован приписује анђелу из Откривења осамнаест када каже: „Речено ми је да је његова мисија била да обасја земљу својом славом и упозори човека на надолazeћи гнев Божји.” Јасно је из тог одломка да она упућује на првог анђела.

Порука првог анђела стигла је 1798. године, а потом је била оснажена 11. августа 1840. године, када је отоманска превласт престала. У том тренутку моћни анђеол из Откривења десете главе сишао је с неба и ставио једну ногу на земљу, а једну на море. Он представља оснажење првог анђела, и управо то поистовећује дело првог анђела са истим делом као и анђела из Откривења осамнаесте главе. Обојица су требало да обасјају земљу својом славом, али се анђеол из Откривења осамнаесте главе придружује трећем анђелу, као што се Поноћни поклич придружио другом анђелу и као што се анђеол који је сишао у Откривењу десете главе придружио првом анђелу.

Стога, када је стигао први анђеол, била је распечаћена порука која је произвела две класе богомољаца. Када је порука првог анђела била оснажена анђелом из Откривења десет, он је у својој руци имао књижицу и заповедио Јовану да је поједе, чиме је показао да је донео поруку, распечатио је, и она је произвела две класе богомољаца. Када су стигли други анђеол, Поноћни поклич и трећи анђеол, била је распечаћена порука која је испитала и произвела две класе богомољаца.

Odlomak kojim se bavimo naglašava, upoređujući istoriju Hrista sa istorijom milerita, da se uzastopni proces kušanja koji se odigrao u istoriji milerita takođe odigrao i u Hristovo vreme, koje je bilo kraj drevnog Izraela. Ako se uzastopni proces kušanja odigrao na početku duhovnog Izraela i na kraju drevnog Izraela, tada će postojati uzastopni proces kušanja i na kraju duhovnog Izraela, kao što je postojao i na početku drevnog Izraela.

U Mileritskoj istoriji ovo bi predstavljalo pet otpećivanja koja su iskušala i izvela dve klase poštovalaca od 1798. do 22. oktobra 1844. godine. Ovaj odlomak jasno uči da, ako padnete na

jednom ispitu, nećete proći sledeći, jer ga nećete ni pokušati. Takođe je jasno da se u Hristovo vreme proces ispitivanja završava time što su ranije izabrani zavetni narod u potpunoj tami u pogledu plana spasenja. Danilo i Jovan predstavljaju one koji slušaju glas iza sebe, one koji su prošli kroz progresivan proces ispitivanja koji je zahtevao lično istraživanje svake nove istine koja je bila otpočaćena.

Књиге Данила и Откривења јесу једна књига, а Данило и Јован су два сведока те једне књиге. Један сведок је почетак књиге, а други сведок је крај књиге. Оба сведока су симболично претрпела смрт и васкрсење; један је био прогоњен од стране Мидо-Персијског царства, (које је праслика Сједињених Америчких Држава) а други прогоњен од Рима, (који је праслика папства). Јован је прогоњен зато што држи суботу, у сагласности са Данилом који је био прогоњен зато што је одбио да промени своју богослужбену праксу. Заједно они представљају оне на крају света који су прогоњени зато што одбијају да прихвате богослужење недељом уместо суботе седмога дана.

Народ представљен Данилом и Јованом јесте, или ће бити, онај који је запечаћен; јер када је Данило био бачен у лављу јаму зато што није послушао царев „указ“, цар је запечатити камен, да се намера не би изменила. Данило је био запечаћен за вечност, јер се царев указ, а такође ни власт његовог печата, нису могли изменити, према законима Мида и Персијанаца. Царев печат био је стављен на камен и врата су била затворена. Врата се затварају при недељном закону, и ниједан човек не може отворити та врата, као што су врата била затворена 22. октобра 1844. године. Ово је било једноставно илустровање важности да се разматрају не само пророчки догађаји изложени у неком пророчанству, него и важности примене околности које окружују пророка када је он приказан унутар самог казивања.

Ипак, ово је такође илустрација силе разматрања почетка (књиге Данила) заједно са свршетком (књигом Откривења) као два сведока истог пророчанства, јер су два сведока оно што се захтева да би се установила библијска чињеница. И предсказани догађаји и илустрација делатности пророка у вези с пророчанством, обоје су надахнути.

Све Писмо је од Бога надахнуто, и корисно за поуку, за укор, за поправљање, за васпитавање у праведности; да човек Божији буде савршен, потпуно припремљен за свако добро дело. 2. Тимотеју 3:16, 17.

Ако предсказани догађаји у Библији представљају слику краја света, онда и приказ пророка и његовог окружења у часу када прима и сведочи о том предсказању представља слику краја света. Стога, када су пророково окружење и његове активности пророчки приказани — пророк представља слику Божјег народа на крају света. Са тим разумевањем на месту, када повежемо линију Малахијиног предсказања о Илији са линијама Откривења четрнаест и осамнаест, све оне сведоче о историји последње поруке упозорења — али њихово сведочанство је двоструко.

Порука се састоји од предсказаних догађаја који су спољашњи у односу на Божји народ, а споредно сведочанство састоји се од пророковог искуства приликом примања и објављивања поруке. Пророчки појам о две пророчке линије које представљају спољашње и

унутрашње исте историје препознали су и унели у јавни запис пионири адвентизма. Класичан пример ове примене од стране пионира, по мом мишљењу, јесте када су они утврдили да седам цркава из Откривења и седам печата из Откривења представљају упоредне историје које означавају унутрашњу и спољашњу историју цркве. Печати представљају спољашњу историју, а цркве унутрашњу.

Илијина порука из Малахије, Откривење у четрнаестом и осамнаестом поглављу, указују на исту завршну поруку упозорења која се у првом поглављу Откривења такође назива „Откривење Исуса Христа“. У првом поглављу Бог Отац је дао ту поруку Христу, који ју је затим дао Гаврилу, који ју је потом дао Јовану, а он ју је онда послао црквама. Илијина порука, као и поруке представљене у првом, четрнаестом и осамнаестом поглављу Откривења, јесу једна те иста порука.

И духови пророчки покуравају се пророцима. Јер Бог није Бог нереда, него мира, као у свима црквама светих. 1. Коринћанима 14:32, 33.

То је увек иста порука, јер су „пророци пророцима потчињени“. Реч преведена као „потчињени“ у тим стиховима значи: „потчинити; повратно, покуравати се: – бити под послушношћу (послушан), подвргнути, покорити, бити (учинити) подложен (нечему, некоме), бити подчињен (нечему, под нечим), покорити самога себе.“ Сви се пророци слажу једни с другима и међусобно су потчињени, јер би у противном порука коју су дали произвела пометњу.

Сва пророчка приказана коначне поруке упозорења представљају исту поруку. Господња је намера да они који се у причи о десет девојака сматрају „мудрима“, који се такође називају „мудрима“ што „разумеју“ „умножавање знања“ када се књига пророка Данила отпечати; Господња је воља да „мудри“ препознају посебну поруку када она буде отпечаћена. То препознавање остварује се применом методологије библијског проучавања која је изричито одређена у самој Библији. Та методологија се спроводи у складу са Исаијом двадесет осмом, кроз поступак довођења различитих пророчких линија које се односе на један библијски предмет у међусобну паралелу, како би се утврдили исправни пророчки догађаји.

Молим за ваше стрпљење док овде приводимо крају овај чланак, а ове мисли ћемо наставити у следећем чланку.